

[Aage Brusgaard]

Jeg har én gang spurgt hr. Ivar Hansen, men han svarede ikke, og derfor vil jeg spørge en gang til: Har Venstre fritstillet sine folketingsmedlemmer i denne sag, ligesom Venstre havde fritstillet sine medlemmer i 1986? Det havde de jo i 1986, siden der var to af Venstres medlemmer, der stemte imod. Jeg synes, det var på sin plads at få det at vide, når nogle medlemmer udtaler til pressen, at partistøtten skal afskaffes. Hvis Venstre har fritstillet sine medlemmer, har de jo så en mulighed for at vise, om de mener det, de siger.

(Kort bemærkning).

Ivar Hansen (V):

Jeg lagde mærke til, at hr. Aage Brusgaard beklagede sig over, at hr. Helge Sander ikke var til stede i salen i dag, ja, det skulle endda være under bæltstedet. Det kan jeg nu ikke forstå. Hr. Helge Sander passer sit arbejde også i dag. Han er med Folketingets Trafikudvalg i det jyske for at besigtige de midtjyske tværveje, som det hedder. Det synes jeg ikke hr. Helge Sander skal klandres for. Men jeg er her jo, og jeg er parat til at svare, hvis der bliver stillet spørgsmål.

Jeg blev spurgt, om medlemmerne af Venstres folketingsgruppe er frit stillet. Ja, det er de alle sammen – faktisk foreskriver grundloven, at sådan er det – men vi har for vane at stemme sammen; det forventer jeg også vi gør i denne sag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 237:

Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1991.

Af finansministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 12/3 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Kim Behnke (FP):**

Regnskabets time er nu inde for 1991. Finansministeren har fremsat et forslag til tillægsbevillingslov, og som finansministeren i fremsættelsestalen er så ærlig at fortælle, er budgettet for 1991 skredet. Det er skredet med næsten 10 mia. kr., nemlig 9,3 mia. kr., og det betyder, at underskuddet i 1991 blev på hele 38,8 mia. kr.

Det er jo, jeg er lige ved at sige helt i traditionen. Siden 1987 har det jo været sådan, at der hvert år har været en fejlbudgettering, og den fejlbudgettering er blevet større og større.

F.eks. i 1989 havde man det med, at der ligefrem skulle være et overskud på finansloven, dengang på 7½ mia. kr. – det blev det ikke, det blev i stedet for et underskud på i størrelsesordenen 20 mia. kr., og sådan er det altså gået år for år. Mellem det forslag til finanslov, man havde fremsat, og så den realitet, der kom ud af det, når vi fik tillægsbevillingsloven, var der ikke den sammenhæng, som man kunne have forventet.

Det, der vil ske nu, er, at Fremskridtspartiet på traditionel vis nøje vil gennemgå forslaget til tillægsbevillingslov, og vi vil så – kan jeg godt røbe allerede nu – med den sammensætning, tillægsbevillingsloven har fået, indstille lovforslaget til forkastelse. Vi mener ikke, det er acceptabelt, at vi endnu et år har haft et merforbrug ud over, hvad budgetterne havde sat af så rigelige rammer for statens finanser netop i 1991.

Men jeg vil da gerne benytte lejligheden, når finansministeren er til stede, til at forhøre mig om, hvorvidt det er rigtigt forstået, at det er regeringens holdning, at vedrørende de tilbagemeldinger, man nu forventer fra de enkelte ministerier, så man kan udarbejde et finanslovsforslag for 1992, at tiden for besparelser nu er forbi, og at man derfor vil lade 1993-finanslovsforslaget bære præg af, at der nu er kommet gode tider, og man behøver ikke at spare læn-

[Klm Bøhnke]

gere. Det var det indtryk, statsministeren gav efter et ministermøde, hvor de pågældende oplysninger blev offentliggjort.

Det kan nemlig godt bekymre, hvis det skulle være tilfældet, for nok er det rigtigt, at finansministeren stadig væk sidder med kortene meget tæt til kroppen, i og med at vi endnu ikke har nogen budgetoversigt for 1992 og derfor endnu ikke ved, i hvilket omfang finanslovsforslaget fra decembers økonomiske forudsætninger holder stik – vi ved endnu ikke noget om, hvordan det vil gå med underskuddet i 1992 – men uanset hvor optimistisk man er, uanset hvor mange gange man lægger til og trækker fra og laver tekniske korrektioner, så vil det givetvis være sådan, at også 1992 ender med mindst et tocifret milliardunderskud. I den situation har jeg meget svært ved at forstå, at det så kan være regeringens politik, at man i 1993 ikke ønsker at spare mere, end tilfældet i øvrigt er, også set i lyset af den debat, vi har haft tidligere på dagen, hvor det nemlig blev fastslået ganske klart og tydeligt, at statens låntagning fortsat foregår helt ukontrolleret.

Jeg har meget svært ved at forstå, hvis det skulle være rigtigt, og derfor vil jeg gerne på baggrund af den debat, vi har nu, bede finansministeren om at løfte sløret en lille smule for, hvad der lå i den presseudtalelse, der forelå for ca. en uges tid siden vedrørende statens finanser for 1993.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Der er jo ikke noget særlig forbavsende ved, at jeg er til stede, for ellers kunne forslaget til tillægsbevillingslov jo ikke behandles. Så det er jeg naturligvis.

Jeg vil meget gerne uddybe statsministerens bemærkninger efter Sauntehusmødet. Det, statsministeren konstaterede, var, at hvis man har den målsætning, at vi skal fastholde en uændret udgiftspolitik i forbindelse med de årlige finanslove – og det var altså den målsætning, som regeringen, den nuværende og tidligere, har haft igennem et antal år, og det er en målsætning, som vi har levet op til gennem et antal år – så er det rent faktisk sådan, at når man på sædvanlig vis beregner, hvad der skal til af besparelser for at holde et fast udgiftsniveau, så har vi tidligere beregnet os frem til beløb, der var 7, 8, 9, 10 og 11 mia. kr. I år er det beregnede beløb reduceret til 5,5 mia. kr.

Det er det af flere grunde. Det er det for det første, fordi der ikke længere er den samme opdrift i budgetterne, som der har været. Altså der er mere kontrol over den almindelige udgiftsudvikling, end der har været før. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at de besparelser, der blev vedtaget i forbindelse med finansloven for 1992, har større effekt i 1993. Det er altså systemændringer, der slår fuldt igennem i 1993 og dermed har givet os besparelser på forhånd, hvor vi plejer at skulle ud og hente dem på stedet.

Det tredje er så, at der faktisk ikke længere er en tendens til, at Folketinget vedtager nye udgiftskrævende love. Det har også tidligere været med til at øge sparekravet, for hver gang Folketinget havde vedtaget noget udgiftskrævende, har man skullet spare noget mere for at holde faste udgifter.

Af de tre grunde er sparekravet nu mindre, end det var før, for at holde fast udgiftspolitisk måltal. Det er derfor det, vi læser ind i finansloven, som vi jo gerne vil gøre til en sag, der bliver vedtaget med bredt flertal hvert eneste år.

Det ændrer da ikke på vores lyst til at spare i andre sammenhænge. Når vi f.eks. skal lave en dagpengefinansieringsreform, regner vi med, at vi skal gennemføre nogle meget store besparelser; de skal så modsvares af nogle kompenserende skattelettelser. Den ambition har vi stadig væk; det håndterer vi bare ved siden af finanslovsforslaget, og hvis vi så kommer igennem, læser vi det ind i finansloven. Tilsvarende når der kommer et oplæg til en skattereform. Regeringen har jo aldrig lagt skjul på, at i forbindelse med en skattereform vil vi gerne finansiere det ved besparelser, ved brugerbetaling, ved omlægning af skattesystemet. De besparelser, vi i den sammenhæng måtte finde frem til, vil vi så forhandle i forbindelse med en skattereform og så, når og hvis vi var blevet enige om det, lægge dem ind i finansloven.

Derfor er vores ambitioner mindst lige så store, som de har været før, men de er bare placeret andre steder end i finansloven, der gerne skulle være udtryk for det tekniske bogholderi, som den var engang i fortiden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Valg af 11 medlemmer til Landsskatteretten for perioden 1. juni 1992–31. maj 1998.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Til dette valg er anmeldt følgende valggrupper:

en gruppe på 95 medlemmer: Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Centrum-Demokraterne;

en gruppe på 83 medlemmer: Det Konservative Folkeparti, Venstre, Fremskridtspartiet, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti.

Valgt blev:

Lissa Mathiasen (S)
Bakholt (S)
Taanquist (S)
Erik B. Smith (S)
Gurli Nielsen (udpeget af SF)
Bente Juncker (CD)

Aagaard (KF)

Ivar Hansen (V)

Kristen Simonsen (udpeget af FP)

Dagmar Mørk Jensen (udpeget af RV)

Jens Steffensen (udpeget af KRF)

Meddelelser fra formanden:

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Arbejdsmarkedsudvalget (18/3 92):

Udtræder: Bakholt (S)

Nyt medl.: Ove Fich (S)

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (18/3 92):

Udtræder: Henning Gjellerod (S)

Ny stedf.: Tove Lindbo Larsen (S)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 24. marts 1992 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvide til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 16.41